

מסורת הש"ס

(א) [מסופתה דבטוריס
פ"ג, צ] [נעיל ס:]
(ג) [מגילה יח:] (ד) [שביעית
פ"ג, מ"ו ר"ה י:]
(ה) [פסחים נה:] (ו) [מה
לג:] (ז) [ב"ק ק. כללים פ"א
מ"ד, ח] [נמשנה דנפלים
וכן גירסא למי' לתא דברי
ר"מ וכן מוצא ממס' דב"ק
ק. ד"ה מוחל' וכו' דקסא
משנה ר"מ וכו' וכן
בהר"ש [למא, ט] [נעיל
פא, י] [ע"ב, צ] [שבת
לד, ג] [ויקרא טו, ט] ס"א
אין זה,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ד"ה חדשה
כו ש"ד תוקעין לקידוש
החדש: (ב) תה"ח ר"י
כו והטירו הגפנים ומשעת
החם וכו': (ג) בא"ד אין
אדם אוסר דבר שאינו שלו
כמ"ל ומינה כנללים נמחק:

מוסף רש"י

דחיש ליהודא.
נמקס שהיוז מממיר
ורכס מקלין (מגילה
יח): יעקור. לפי
שקלטה שביעית (ד"ה
לדברי האומר
שלישם. יוס לקלטה
צריך שלישים לקלטה
ושלישים. למוספת (שם).
כמה יהא קישויה. דלא
אחא ליד זבה ככל דמיס
שפירא, אפילו ארבעים
או חמשים יום. אם
לא שפירא יום אחד סמוך
לזדה לא אחא ליד זבה
ולא יהא יולדת כוז (נדב)
(ד"ה ד"ה חדשה. ד"ה
אם מטהר את הקושי חדש
אחד, היינו משעי, אבל
קשה שלש בתוך י"א ימי
זבה כחדש השמיני, ואפילו
מקשה והולכת כל משעי
הרז וז יולדת כוז מממת
שלש ימים של שמיני
(שם). הרי זה קדש. אסר
את המזבח (ב"ק ק).

ליסא למתני'. דקתני לר' יוסי (א) אנדרוגינוס מאכיל את אשתו בתרומה:
מקמי ברייתא. דקתני לר' יוסי ספיקא הו': **מדשקיה רבי יוסי**
לר' שמעון בן זוגיא. דליירי בהדיה במתני' ואיירי בצרייתא לחודיה
ש"מ הדר ביה ולא נחא היא דמימא סמי תנא דברייתא מקמי תנא

דמתני' דלי תנאי היא תריייהו הו'
תני להו נמי בצרייתא ומפיך לדברי
שמעון כדאפכא לדברי יוסי: דחיש
ליחידא. דלמר שמואל צהולך
(נעיל דף מה). הלכה כרבי יהודה
בשומרת יבם שקדש אחיו את אחותה
ומהכא אמרין לה בנמס' מגילה כ"פ
הקורא (דף יח:): **הלכה כרבי יוסי.**
דמתני' ואמרי כי רב היינו רב הונא
כלקמן^(א) ופליג אדאמרן לעיל אליבא
דרב ליסא למתניין ובהרכבה לקמן
מפרש לה וכן קושי וקידוש וכו' והו'
איירי רבי שמעון בהדיה הלך
מסתברא דלד' יוסי דמתני' קאי
דאיירי רבי שמעון בהדיה: **יעקור.**
דקא קלטה שביעית דליין הרכבה
קולטת בפחות משלשים יוס: לייך
שלשים ושלשים. כדי שתקלוט שלשים
לפני שביעית דכל שלשים לפני שביעית
כשביעית דמו דנפקא לן מנחריס
ובקציר תשבות^(ב) במשקין צית השלחין
(מ"ק ג'): ג' ו'. ג' לקליטה שתקלוט
קודם זמן האיסור: כמה יסא קישויה.
דקיי"ל (מה דף לו:): בנדה דלדורייתא
המקשה בתוך י"א שצין נדה לנדה
ורואה דג' ימים קישויה. דלא
עבר וולדה אינה באה ליד זבה להיות
ריכה ספירת ז' נקיים כיוולדת כוז
אלא ימי טומאת לידה כיוולדת גרידתא
דמיא (ס"ט) כי יוזב וזב דמה^(ג) דמה
מחמת ענמה ולא מחמת ולד וכמה
יהא קישויה דלמרי' מחמת ולד הוא
פסול מ' או חמשים יוס קודם לידה:
דיום חדש. חדש משעי שהא יולדת
בו ופעמים שאין יותר מיום או יומים

כגון שילדה ב' בחדש אין הולד מטהר אלא דמים שראתה מר"ח
ואליך שאין באה על ידו לזיבה אם לא ראתה ג' ימים רכופים קודם ר"ח
דקסבר ר' יהודה שיפורא גרים (א) (שופר שצית דין מוקעים לקידוש (א)
גורם הקשו) ופעמים שהוא מטהר את כל החדש כגון אם ילדה בסופו
ואין הטירה אלא מוזהב אבל מנדה אינו מטהרה צימי נדה ואם שפתה
מן הלער סמוך ללידה יוס אחד אף מוזהב לא מטהרה והרי היא יולדת
כוזב וריכה ז' נקיים דלגלי' מלמא דלער קמא לאו מחמת ולד הו':
קידש. לשון פן מקדש (דברים כג). אסר תבואת חצרו וחייב לשלם:
אמרי

הלכה בר' יוסי באנדרוגינוס. פירש בקונטרס דכרבי יוסי דמתניתין פסק דכל הנך מילי דחשיב הכא אנדרוגינוס הרכבה וקושי וקידוש
כולם משניות הם ואיירי ר' שמעון בהדי רבי יוסי ש"מ דלדנדרוגינוס דמתני' קאי (א) ועוד דלמרי כי רב היינו רב הונא ושמי' ליה

לרב הונא דלמר לקמן משמיה דרב אנדרוגינוס חייבין עליו סקילה משני מקומות (ב) ופליגי אדאמרן לעיל אליבא דרב דליתא למתני' מדקאמר
ליתא משמע דסבר בצרייתא כדמדקדק לקמן אדשמואל דסבר כר' יוסי דמתני' מדקאמר ליתא לצרייתא והיא דהמפלת סבר רב נמי כר'
יוסי דצרייתא גבי טומטום ואנדרוגינוס שראו לזון או אודם דקאמר ליה ואליצא דרב: **לדברי האומר שששים צריך ז'**
ושלשים. פר"מ דללו אשביעית קאי דלענין נטיעה ליכא תוספת שביעית (א) אלא לענין ערלה קאמר
וה"ק לדברי האומר שלשים לקליטה צריך לגבי ערלה שלשים ושלשים ואר"י דסוגיא דפ"ק דר"ה (דף י: ושם) מוכחא כן גבי הא דתניא אחד
הנוטע ואחד המזכיר ואחד המרכיב ערב שביעית שלשים יוס לפני ר"ה עלתה לו שנה ומותר לקיימן שביעית כו' ודייק התם דלא
מיתוקמא כרבי אליעזר דלמר שלשים יוס בשנה חשבים שנה משום דלדידיה שלשים ושלשים צעי ומוקי לה כרבי מאיר דלמר יוס אחד
בשנה חשבו שנה דיוס שלשים עולה לכאן ולכאן ואם אחת דרב נחמן אמר רבה בר אבא אשביעית קאי שפיר מיתוקמא היא דלמד
הנוטע כר' אליעזר ולא הזכיר התנא אלא שלשים שנחשבים שנה ואותן שלשים של קליטה לא הזכיר כמו שבמתני' דליין נוטעים דמייתי
הזכיר ל' של קליטה וסיר שלשים של התוספת הנחשבים שנה: **קידוש דתנן בר'.** אע"ג דפסקי' בהגול (ב"ק דף ק. ושם) כי הך דר'
מאיר דלדאי דינא דגרמי מ"מ אפטר דהלכה כר' יוסי בזה דקאמר ליה קידש ואפטר דר' יוסי מודה לר' מאיר דלס קדש דחייב בלחרימא דר'
והתם לא מייתי אלא דמהכא שמעיין דלדאי דינא דגרמי ולענין דינא דגרמי הוא דפסקיין כותיה בעלמא אבל הכא הלכה כר' יוסי דלא קידש:
המסבך. הוא הדין הוורע כההוא עובדא דמייתי רבי יוסי כסיפא אלא נקט המסבך משום רבואת דרבי מאיר דאף במסבך אסור:

רבי יוסי אומר בר'. כסיפא מייתי רבי יוסי מעשה בלחש שזרע כרמו של חצרו והטיר רבי עקיבא אם בזריעת תבואה
דחיו כללים דלדורייתא הויר אס כן הא דלמר בהקומן זוטא (מנחות דף טו. ושם) מעשה בלחש שזרע כרמו של חצרו סמדר ואסרו
חכמים את הזרעים והטירו הגפנים ומשמע (א) דבשאר זרעים דהוו דרבנן איירי אבל בקנבוס ולוח או ה' המינים שהם כללים דלדורייתא
היו אוסרים גם הגפנים שאינן של זרוע אס כן לא אחא היא דלמנחות כרבי יוסי אף על גב דפסקי' שמואל כותיה אלא כרבנן ורב הונא
אמר רב אמר נמי בקמון דליין הלכה כרבי יוסי ויהא דלא מוקי ההם כרבי יוסי וימנא דלמרי הגפנים אפילו בכללים דלדורייתא היינו
משום דקסבר דלרבי יוסי אפילו זרעים מותרים דכיון דמן המורה אין אדם אוסר (א) בכללים דבר שאינו שלו אין כאן כללים והכל מותר:

הערל פרק שמיני יבמות פג.

בריה בפני עצמה בר'. אר"י דהאי בריה לא הו פירושו כגון בריה
שבמקומות אחרים שאינו ספק אלא בריה דקאמר הכא
היינו שהוא ספק דקאמר ולא הכריעו בו כו' וכן משמע בהמפלת
(מה דף כח). דלמר רב טומטום ואנדרוגינוס שראו לזון או אודם

אין שורפיין עליו את התרומה ראו לזון
ואודם כחמת שורפיין עליו את התרומה
אלמא בהדיא משוי ליה רב ספיקא
והיינו ע"כ כר' יוסי דצרייתא דלר' יוסי
דמתני' זכר הוא וקשה דמסופתא
דכזורים (פ"ג) מסיים בהך צרייתא
דשמעין אבל טומטום אינו כן אלא
או ספק איש או ספק אשה מכלל
דאנדרוגינוס לא הו ספק אלא אינו לא
איש ולא אשה ועוד מדלת"ק דר' יוסי
דמוספתא דכזורים הו אנדרוגינוס
ספק וממנה בלחש כנשים ובלזון
כאנשים מכלל דלר' יוסי לא הו ספק
ואר"י דהתם ה"פ אבל טומטום אינו
כן כמו אנדרוגינוס שהוא ספק
מחמת שהוא בריה משונה משום שיש
לו זכרות ונקבות והוא ספק לעולם
אבל טומטום אינו כן אלא ספק שהוא
איש ודאי או אשה ולא דעית אלא שהוא
מכוסה ואין ניכר וסא קשה ונקרע
ונמנא זכר אגלאי מילמא דמתחלה
היה זכר ודאי וכן אס נתקדשה
ונמנאלת נקבה ור' יוסי לא פליג אתנא
קמא אלא לפרושי טעמא דתנא קמא
קאמי אע"ג דקתני ר' יוסי אומר אי
נמי כולו ר' יוסי היא ותני שרבי יוסא
אומר וע"ל דפליג אדמא דקאמר תנא
קמא (ס"ט) הריני נזיר שזה איש ואשה
פירוש שניהם צין איש צין אשה הרי
זה נזיר ועלה פליג ר' יוסי שאין חשבו
איש ואשה אלא זה או זה ות"ק סבר
שחשבו שניהם במקלח כאיש ובמקלח
הוא כלאש וקאמר נמי ת"ק הריני נזיר
שאין זה לא איש ולא אשה הרי זה נזיר
לפי שאין זה לא איש גמור ולא אשה

גמורה: **רבי יוסי אבר זוגיה בר'.** תימא דלמא הדר ביה מצרייתא
לגבי ר' שמעון דמתניתין: **כי מתעקרא מתני' לא חייש.** ואע"ג
דכמה משניות סבירות דלדנדרוגינוס ספק כפ' אס לא הביא (שבת
דף קלד:) ובהמפלת (מה דף כח. ושם) ובפרק על אלו מומין (בכורות
דף מה. ושם) מ"מ לר' יוסי אנדרוגינוס הוא זכר שהמשה היא עיקר
מן הצרייתא ומ"מ שפיר לקמן דלדנדרוגינוס לשמואל זכר הוא
אע"ג דכמה משניות סביר דספיקא הו דלס אימא דסבר כההו'
משניות לא היה אומר דליתא לצרייתא דכיון שחופס אותה סברא
עיקר היה לו לומר דצרייתא היא עיקר שאומרת כן לרבי יוסי:

דמורה: **רבי יוסי אבר זוגיה בר'.** תימא דלמא הדר ביה מצרייתא
לגבי ר' שמעון דמתניתין: **כי מתעקרא מתני' לא חייש.** ואע"ג
דכמה משניות סבירות דלדנדרוגינוס ספק כפ' אס לא הביא (שבת
דף קלד:) ובהמפלת (מה דף כח. ושם) ובפרק על אלו מומין (בכורות
דף מה. ושם) מ"מ לר' יוסי אנדרוגינוס הוא זכר שהמשה היא עיקר
מן הצרייתא ומ"מ שפיר לקמן דלדנדרוגינוס לשמואל זכר הוא
אע"ג דכמה משניות סביר דספיקא הו דלס אימא דסבר כההו'
משניות לא היה אומר דליתא לצרייתא דכיון שחופס אותה סברא
עיקר היה לו לומר דצרייתא היא עיקר שאומרת כן לרבי יוסי:
דמורה: **רבי יוסי אבר זוגיה בר'.** תימא דלמא הדר ביה מצרייתא
לגבי ר' שמעון דמתניתין: **כי מתעקרא מתני' לא חייש.** ואע"ג
דכמה משניות סבירות דלדנדרוגינוס ספק כפ' אס לא הביא (שבת
דף קלד:) ובהמפלת (מה דף כח. ושם) ובפרק על אלו מומין (בכורות
דף מה. ושם) מ"מ לר' יוסי אנדרוגינוס הוא זכר שהמשה היא עיקר
מן הצרייתא ומ"מ שפיר לקמן דלדנדרוגינוס לשמואל זכר הוא
אע"ג דכמה משניות סביר דספיקא הו דלס אימא דסבר כההו'
משניות לא היה אומר דליתא לצרייתא דכיון שחופס אותה סברא
עיקר היה לו לומר דצרייתא היא עיקר שאומרת כן לרבי יוסי:

עין משפט
גר מצוה

קלח א מ"י פ"ב מהל'
אישות הלכה כד
ופ"ב מהלכות מירוד הלכה
ל':
קלח ב ג ד מ"י פ"ג
מהלכות
ויובל הלכה יא סגנו לאוין
דסו:
קלח ה מ"י פ"ו מהל'
אסורי ביאה הלכה
א סגנו לאוין קלא:

תוספות ישנים

בדשבת ר' יוסי לר'
זוגיה. וא"ת ומנלן דצרייתא
עיקר דלמא ר' יוסי אמר
הצרייתא ברישא ושמע לר'
שמעון הא דמתני' וסברה
ואמר נמי כותיה והדר ביה
בצרייתא ומתני' עיקר אין
זה קושי דהא סברא הוא
דמתני' קדמה לצרייתא
כמ"ל עוד אומר רבנו
נמנאל מדקאמר ולא
הכריעו בו חכמים משמע
דשמעיה לחכמים שהכריעו
בו לשמואל סבר והוא לא
חשיב ליה הכריעה בריה
דשמעון ולא הכריעו לא
דמתני' היינו והיינו מר'
כרבי יוסי דצרייתא מתני'
דרב נחמ' לי לומר דהלכה
כר' יוסי: (ב) אבל י"ל
משהיה דלמא דהא דסבר
דחייב עליו מנ' מקומות
היו משום תיורא דחא
אמר (ויקרא יח) דמרבין
ליה ומ"מ קאי דהא דחא
אי לא זכר לא רביה קרא
אין יס לדחות דחא גבי
סקילה שאני משום דגלי
קרא דהיינו נמי אשכחא דר'
יהודה אחר לעיל (עב):
אנדרוגינוס שקדש קידוש
פסול מפני שהוא ספק איש
ספק אשה ופ"ר אליעזר
דמילה משמע (שבת קלד):
דכר ר' יהודה למול
אנדרוגינוס בשבת וא"כ
דחא טעמא משום דגלי
קרא יתורא דהבול) ימול
כל זכר (בראשית יב)
דמרי ליה והכא נמי גבי
סקילה שאני משום דגלי
קרא דלמריין פ"ק דר"ה
(י:). האורן והדוחן
והשתמשותן שהעשרים יוס
אחד לפני ר"ה מתעשרין
לשעבר ומותרין מיד
בשביעית אלא לא בעיין
[מסופת כלל] רק בחרישה
וקליה דכחי (שמות לד)
מחריש ובקציר השמיני, ואפילו
אפילו ארבעים וי' יוס.
פירשתי בנדה: המסבך
גפסו פירשתי פ"ק דכ"ז: